

К 373/Б 29

1888 - 1988

120000868105

СТО ГОДИНИ
СВЕТСКО ОБРАЗОВАНИЕ
В С. КАРАН ВЪРБОВКА
ОБЩИНА ДВЕ МОГИЛИ

K $\frac{373}{E29}$

1888 — 1988
ЕДИН ВЕК —
ОГНИЩЕ НА ПРОСВЕТА
И КУЛТУРАТА

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868105

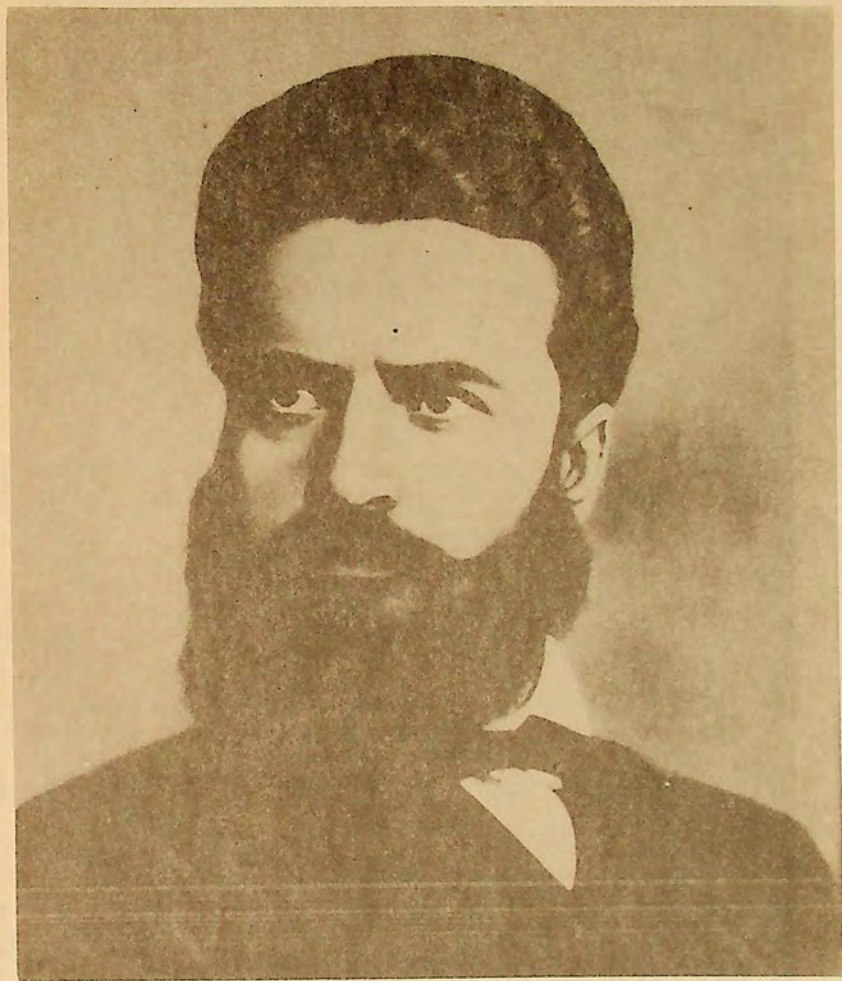
с. Каран Върбовка
община Две Могили

447310

V $\frac{373}{529}$

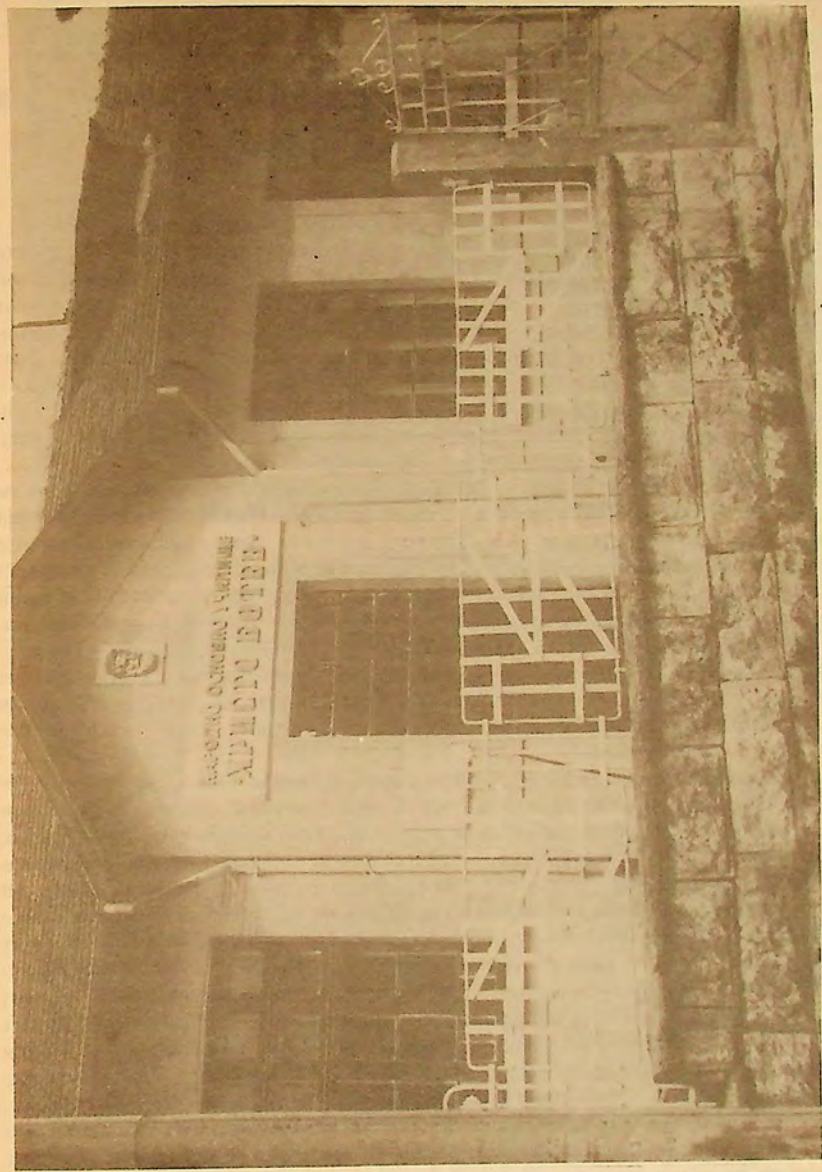
„Изповядвам единний светъл комунизъм — изправител на недъзите на обществото. Чакам събуждането на народите и бъдещий комунистическия строй над целия свят!“

Христо Ботьов
Из „Символ — верую на българската комуна“

„Училището е мостът към бъдещето,
по който поколение след поколение
минава един народ“.

Тодор ЖИВКОВ

Училищната сграда в годината на юбилея

С ПОГЛЕД КЪМ БЪДЕЩЕТО

(Страници из историята на образованието в с. Каран Върбовка)

Бурна и превратна е историята на с. Каран Върбовка през вековете.

Скътано в живописна китна седловина на левия бряг на река Черни Лом, селото от дълбока древност предлагало сигурен поминък на своите жители: земеделие, животновъдство, дърводобив, търговия, занаяти. Затова тук векове наред живяло и се трудило родолюбиво българско население. Най-старите писмени документи, в които се споменава името на селото, датират от първата половина на XVII век. През 1734—1735 год. село Каран Върбовка е било най-голямото село в околността — много по-голямо от с. Кацелово, Острица и Иваново. Населено изключително с българско население, селото е било естествен център на околността не само в стопанско отношение: то е било и крепка твърдина на българщината в района.

За съжаление документи за по-късната съдба на селото и неговото население не са открити. А тя, по всичко личи, че е била трагична. Населението, посрещнало руските братя-освободители на 4.X.1877 год., е носело турско-арабски имена и е говорело турски език. Едно обстоятелство обаче е неоспоримо: бидейки сравнително голямо за времето си българско средище, селото не е могло да остане встрани от процеса на помохамеданчване, потурчване и асимилация, провеждан особено натъргено от поробителя през XVII и XVIII век в Североизточна България.

Със сведения за развитието на образованието от тези далечни времена днес не разполагаме. Бихме могли да предполагаме, че за нуждите на оживения стопански живот е била необходима макар и елементарна грамотност, която населението е полагало грижи да добие.

Селото посреща Освобождението без българско училище. Обаче тук от дълги години функционирало медресе — училище за мюсюлмански духовници, още един факт с недвусмислено значение относно историческата съдба на каранвърбовчани.

След освобождението от турско робство в селото се заселват българи — балканджии, които всъщност полагат и първите грижи за развитие на образованието. В Националния музей на образованието в град Габрово се съхранява документ, който посочва 1888 година като година първа на светското образование в селото. През тази година за пръв път са започнали редовни учебни занятия в I отделение. Учителите са били наемани от църковно-училищно настоятелство срещу заплата за една година. Учебните занятия са се водили в частни дюкянски помещения, собственост на будни българи, като Белчо Иванов, Дянко Петров и др. През следващите години до края на века се откриват последователно II, III и IV отделения. Със сведения за тези първи години на образованието в с. Каран Върбовка не разполагаме. По всяка вероятност училищна документация не се е водила, а ако е имало — не се е запазила до наши дни. Днес не знаем имената на първите учители, на настоятелите, запалили искрата на просвещението в с. Каран Върбовка.

Снимки на частни къщи, в които са се водили учебни занятия в периода 1888 — 1925 г.

През първите две десетилетия на XX век картината на образованието в селото придобива по-ясни контури, но е все още непълна. По това време в Каран Върбовка учителствува създателят на читалището Георги Нейков — първият учител, роден в селото.

През 1907—1908 учебна година в с. Каран Върбовка учителствува видната българска революционерка Вела Пискова. В споменита на най-старите жители на селото се е съхранил един светъл образ, носещ светлина и упование в душите на хората. Младата учителка живеела в манастира в местността Аязмото и всеки ден, в студ и пек, е изминавала пеша четирите километра до селото, до своите ученици. Вечер Вела събирала жените, устройвала седянки, вечеринки, учела жените на песни, на шев, на плетиво.

В училищната музейна сбирка се съхраняват предмети, изработени от жени под прякото ръководство на Вела Пискова — реликва, с която пионерите от кръжока „Краезнание“ заслужено се гордеят.

Нарастваните потребности от просвета и образование в бурно стремящата се към възход капиталистическа България през първата четвърт на XX век проникват и тук, в Каран Върбовка. Образованието, добивано в четирите отделения, било крайно, недостатъчно за нарастващите изисквания на стопанския и обществения живот.

Първият прогимназиален клас в селото е открит през 1921 год. под директорство на П./Кисимова. През 1922 год. се открива II клас при същата директорка и учителката Тодора Маринова. През 1923 год. се открива и III клас и прогимназията става пълна. Директор е П. Кисимова, а учители — Марко Пенев, Иван Иванов и Тодора Георгиева.

През 1924 год. в каранвърбовската прогимназия са учителствували Антония Железарова — директор, и учители — Тодора Георгиева, Христо Венков, Стефан Мансуров.

Обучението на учениците е продължавало да се води в частни дюкяни и къщи.

Строителството на сега съществуващата сграда започва през 1918 година. В изграждането участва с доброволен труд и парични помощи цялото население на Каран Върбовка. Сградата е била едноетажна, със седем класни стаи, салон за представления, учителска стая и дирекция. От учебната 1925—1926 год. четирите отделения и трите прогимназиални класа започват редовни учебни занятия в новото училище. Четвърти и пети прогимназиален клас желаещите и можещите да продължат образованието си ученици са завършвали в с. Писанец.

На тържественото откриване и освещаване на училището присъства цялото село. За първи директор на училището е бил назначен Борис Балкански от гр. Русе, учителствувал в селото от 1919 до 1926 год. Първи учители в прогимназията (в новото училище) са били Христо Венков от гр. Бяла, Здравка Венкова от гр. Русе, Люба Пелтекова от гр. Свищов. В основното училище учители са били Милана Баева Балканска, Райна Георгиева от Разград и Дацка Никифорова от София. Този първи ентусиазиран колектив на новото училище през месец април 1926 год. организира първото основно подреждане на училищния двор, все още затрупан със строителни отпадъци, а на 2.VI устройва общоселски митинг, посветен на 50-годишнината от смъртта на Христо Ботев — патрона на училището.

Част от учителския колектив — 1930 г.

Изпълнени с ентузиазъм и дръзновение са тези първи години в новото училище. Години на утвърждаване и признание, години на творчески дирения. За кратко време училището се превръща в център на духовния и културния живот в селото. Единствен източник на информация, на научни знания, огнище на просвета и култура, то е естествен притегателен център за мало и голямо. Устройват се вечеринки, сказки, празници, четата се реферати, провеждат се конференции. В училищния салон за представления се играят първите сценки и пиеси, актьорите на които са учители. С особена тържественост през тези първи години се отбелязват празниците на Св. Св. Кирил и Методий — първоучители, 3.III — Освобождението на България, 2.VI — годишнините от смъртта на Христо Ботев. Училището се превръща в школа за родолюбие и патриотизъм, за вярна служба на род и родина.

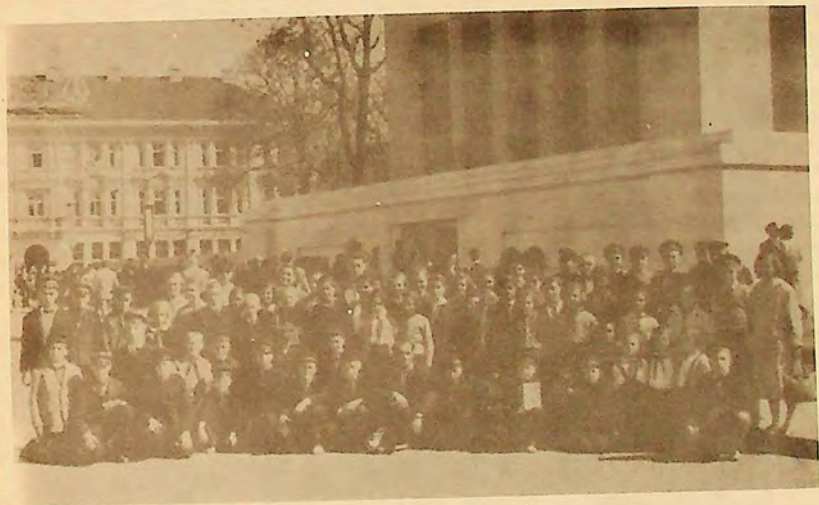
През тези първи години в каранвърбовското училище започват учителската си професия и работят д-р Мара Буюклиева от Казанлък — директор, Иван Буюклиев от Севлиево, Василка Петрова от Русе.

През 1928—1929 учебна година в ОУ „Христо Ботев“ започва работата си като директор Станчо Златев от с. Мъглиж, участник в Септемврийското въстание от 1923 год. Станчо Златев е най-дългогодишният директор на училището — до 1945 година, когато се премества в София. В негово лице училището намира един от своите идейни строители. По същото време започва целенасочена и системна работа по педагогизацията на населението. Към училището се изгражда червенокръстко и въздържателно дружество, които в следващите години развиват усилена дейност по пропагандиране на марксистко-ленинските идеи сред учениците и младежта в селото. Уреждат се срещи с дружествата на въздържателите в с. Кацелово, организират се литературни вечери, изнасят се пиеси. Особени заслуги за развитието на масовата култура сред населението имат учителите Донка Златева и Георги Григоров. Последният на 8.I.1934 год. заедно със своето IV отделение изнася оперетата „Коледа-ри“. Панайот Арабаджиев на 10.II.1935 г. с ученици от прогимназията изнася пиесата „Разкаяният ученик и Пепеляшка“. Тодора Савова подготвя литературни вечери, отпразнуване на бележити годишнини. Училището по това време взема активно участие в образователното дело на територията на бившата Беленска околия. Учителите участвуват с разработки на теми и реферати за участие в ежегодно провеждащите се местни учителски конференции. Темите, разработвани от учителите през тези години, сочат активната жизнена позиция, професионалния интерес и будната гражданска съвест на колектива: „Ролята на личността в обществения живот“, „Лично и обществено-гражданско възпитание в нашите училища“, „Народните будители и значението им за националното възпитание“, „Учителите и новите идеи за държавно строителство“ и др.

На 8.I.1941 год. под ръководството на директора Станчо Златев е изнесена пиесата „Левски“. На 8.III учениците изнасят пиесата „Зора се сипва“. Амбициозният и енергичен директор, член на БКП, съумява да изгради зрял в идейно отношение учителски колектив, в който през 30—40-те години започват учителската си професия и работят голям брой учители от района на страната: Тодора Георгиева от с. Каран Върбовка, Маня Гинчева от с. Радославо, Богдана Алтимирова от Плевен, Злата Бумбалова от с. Лясковец, Блага Бонева от гр. Бяла и др.

Излет до местността Аязмото — 1946 г.

Екскурзия до гр. София 1955 г.

С разбираем трепет от ръката на Станчо Златев е записано в летописа на училището: „Учебните занятия започнаха на 9.X.1944 година. На 9.IX.1944 год стана най-крупното събитие в нашата история от Освобождението насам. Фашистката власт беше срината и на нейно място се установи властта на Отечествения фронт... България скъса с Германия и ѝ обяви война... В училището също стана коренна промяна: престана да се чете молитва, премахнаха се всички религиозни картини, олтари и др.“

Започва новият социалистически летопис на образованието в с. Каран Върбовка. Грандиозният скок, който извършва България в своето обществено развитие, неудържимо налага своя отпечатък и тук. Събитията напират и следват шеметно едно след друго като отприщен поток.

В началото на 1945 год. в училището се организира ученическо дружество „Септемврийче“ — клон на РМС в селото. За първи път 19.II. и 3.III. се отпразнуват „свободно, непринудено и тържествено“.

На 15.III.1945 год. директорът Станчо Златев е освободен от длъжност и назначен за директор на XVII основно училище „Петър Берон“ в София. За директор на училището е издигнат Димо Станчев Димов — досегашен редовен прогимназиален учител.

1май 1945 год. — всенародният празник на труда, за пръв път преминава в условията на широки политически права и свобода. В многолюдната манифестация по улиците на селото са и всички учители и ученици с плакати и знамена в ръце.

На 2.V.1945 год. — капитулацията на хитлеристка Германия, е нов повод за внушителна демонстрация на цялото население на Каран Върбовка, пробудено за нов политически и обществен живот.

Както преди, и сега, в първите години след народната победа, училището е център и средоточие на просветата и културата, инициатор на прогресивни идеи и почини, единственият институт за възпитание на младото поколение във вяроност към идеите на новото време, на новия строй. В училището през тези години работят и творят учители, завинаги останали в благодарната памет на каранвърбовчани. Със свежест и романтика са пропити редовете на летописа от тези далечни за нас времена:

„На 4.XII.1945 год. в селото стана и традиционният селски събор. По този случай в селото ни дойде подвижен киноапарат, който прожектира „Епопеята при Сталинград“. Хубавото и приятно време даде възможност на цялото население да посети представлението“.

„На 5.XII.1945 год. се изнесе пиесата „Тлъстото кокалче“ от Островски. В играта се отличи учителят при училището Георги Григоров“

„На 4.XII.1946 год. в селото ни се изнесе с много голям успех пиесата „Аз виждам веч зората на свободата да изгрява“. В пиесата взеха участие всички учители. Отличиха се с добрата си игра Недев, Райкова, Григоров“.

Училището през тези години е един от най-влиятелните политически институти в селото. То има решаващ дял в подготовката на избори, конференции, ОФ събрания, лекции, сказки, беседи по политически въпроси. Енергията, култивирана в колектива десетилетия наред под мъдрото ръководство на талантили учители и директори, намира след победата необятно поле за изява и творчество.

Театралният колектив — 1960 г.

На 27.I.1947 год. в селото се открива спортно дружество „Спартак“ с ръководител Георги Григоров — учител.

Все по-достойно отстоява името си в живота на селото дружество „Септемврийче“. Укрепват току-що изградените чети „Чавдарче“.

На 1.X.1946 год. за средишен директор е назначен Георги Григоров, заемал този пост до 20.VIII.1952 год. Заедно с учителите от преди 9.IX.1944 год. през тези години в училището в с. Каран Върбовка учителствуват Марийка Николаева, Илия Блажев, Елена Големанова, Стефанка Дякова, Радка Ванкова, Донка Георгиева — последните три от Каран Върбовка, и Дешко Дешков. На 21.I.1948 год. учителите организират Ленинова вечер. На 7.XI.1948 год. подготвят чествуването на Великата Октомврийска революция. За целта дружество „Септемврийче“ подготвя „отбрана програма“. Доклад изнася директорът Георги Григоров. През 1949—1950 год. в училището се организират курсове за марксистко-ленинска наука и синдикална просвета. Ръководители на курса са Георги Григоров и Стайко Раднев. В курса участват като лектори учители от Две могили и Кацелово.

На 4.XII.1951 год. е завършена новата училищна сграда. Салонът е разширен, като е съборена преградната стена между две стаи. Новият салон е открит с пиесата „На границата“, изнесена от читалището. В пиесата вземат участие и учители.

Годината 1951 може да се приеме за начало на процеса на преустройство на училищната сграда и пригаждането ѝ към новите потребности и изисквания. Процесът е бил подтикнат и от липсата на читалищна сграда, средства за изграждането на която се осигуряват доста по-късно.

На 20.VIII.1952 год. за директор на училището е издигнат Дешко Василев Дешков — бивш директор на промишленото училище в гр. Бяла. По това време в училището учителствуват Ганчо Велев от с. Каран Върбовка, Симеонка Пенчева, Йорданка Неделчева, Стефана Дешкова, Иванка Близнакова, Георги Григоров, Тодора Петрова, Енчо Енчев от с. Кацелово.

През есента на 1952 год. се завършва изграждането на столова и кухня, с което се осигуряват сравнително добри условия за хранене на учениците и децата от детската градина. По същото време се радиофицира учителската стая, коридорът и салонът за представления.

През 1954—1955 учебна година започва учителската си професия началната учителка Тодорка Георгиева Стоева, сега Маринова, „Заслужил учител“ от 1985 год. На поста „директор“ за периода 1955 — 1963 год. се сменят последователно Стефана Дешкова, Енчо Симеонов Енчев, Ангел Дончев Илиев, Тото Петков Кънчовски, Недка Маркова Драганова.

През този период от време са извършени значителни промени в каранвърбовското училище както по отношение на материалната база, така и по отношение на методиката на преподаване на учебния материал. Училището се обръща с лице към живота и следва политиката на БКП в образованието.

През 1956 год. към училището е открита лятна детска градина със 75 деца. Градината се ръководи от Радка Ванкова и Надежда Калицова. Следващата година е изградена и беседка за детската градина. През 1958 год. на училището е осигурена нива от 10 дка, която се обработва от учителите и учениците. Следващата година нивата е увеличена на 18 дка. Обзаведен е дърводелски кът.

Учителският колектив — 1959 г.

Празнуване на 24 май. 1962 г.

На 1.1.1958 год. се извършва сливане на турското и българското училище. Учебните занятия с всички деца започват да се водят само в сградата на българското училище. Децата наброяват 167. Детска градина посещават 27 деца. През 1959 год. с активното съдействие на родителския комитет и от събрани вторични суровини са реализирани 9000 лв. с които са закупени пособия за училището. Оформена от учители и ученици е детската площадка, направени са чешми в коридора и работилницата, поставени са тротоари пред главния вход, довършена е географската площадка, закупени са зайци и е изграден жив кът, направена е украса на училището, обзаведени са кабинети, закупени са книги за библиотеката. През 1960 год. в училището се учат 204 деца. Същата година на сцената за представления са направени два прозореца, да може да се ползува за класна стая. Направена е работилница под стаята на IV клас и през 1962 год. са закупени машини за обзавеждането ѝ.

През 1963 — 1964 год. директорския пост в училището се поема от Иван Николов Иванов, който го заема до 15.VIII.1972 год. По същото време за различен срок в училището са работили Байчо Байчев, Недка Драганова, Анка Палазова, Марийка Керемидчиева, Митка Кънчовска, Георги Николаев Георгиев, Милка Георгиева Петкова, Йордан Иванов, Ганчо Велев и др.

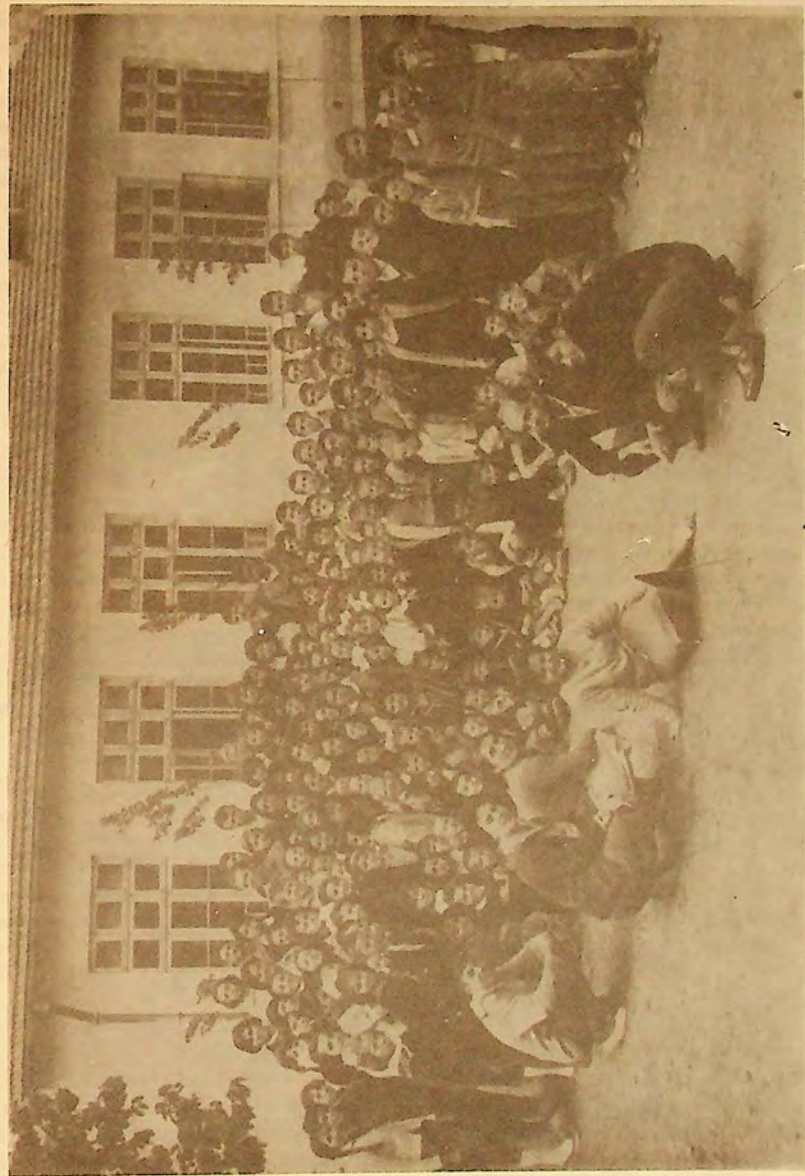
През 1966 год. в училището е изградена асфалтова площадка, върху която покъсно е изградено баскетболно игрище с лекоатлетическа писта около него. Същата година се изгражда и волейболната площадка.

През 1969—1970 учебна година поради недостиг на ученици за пръв път се стига до сливане на класове — I и III клас. През същата година са изградени и стаите за занимални в приземния етаж — сегашните физкултурна стая и музейна сбирка. Довършена е работилницата. През 1972 год. училището се сдобива с първия телевизор, закупени са грамофони, филмоскопи, уреди и апарати. Водоснабдена е кухнята и столовата.

Учебната 1972—1973 год. започва с нов директор. На мястото на освободения от длъжността Иван Иванов е назначен Гатьо Василев Бекриев — редовен прогимназиален учител по история в училището, роден в Габрово. Поради липса на учители младият директор е принуден да приема на работа все по-често нередовни кадри, назначавани за една година. Въпреки това училището води пълнокръвен живот. Продължава с удвоени усилия работата по преустройството на обучението и възпитанието. Провеждат се рецитали, конкурси, викторини, походи, екскурзии. Младият директор е страстен турист и скоро е избран за председател на туристическото дружество „Вихрен“, което през следващите години развива богата дейност.

Училището е в центъра на общественно-политическия живот в селото. Учителите са инициатори на множество дейности и мероприятия от общоучилищен и общоселски характер. Полагат се грижи за педагогическото израстване на колектива. Провеждат се семинари, дискусии, учителите участвуват в педагогически четения, в конференции.

Работи се и по усъвършенстване на материалната база в училището, която се оказва все по-недостатъчна за нарасналите нужди и потребности на учебно-възпитателния процес. Закупват се учебни помагала, обзавеждат се класни стаи, разширена е столовата, пуснати са в експлоатация машините в работилницата, обзаведена е с уреди физкултурната стая.

Учители и ученици 1964 г.

Директор — Иван Иванов

През 1973 год. училището преминава на двусрочно обучение.

Същата година на 2.VI. е открита и паметната плоча на видната българска революционерка Вела Пискова. Плочата е изработена от скулптора Николай Василев от Русе и е поставена до централния вход на училището.

Интересът към обогатяване на материалната база на училището не секва и през следващите години: асфалтира се волейболното игрище, дооформя се баскетболното. Построяват се подготвителни помещения за кухнята, стая за прислужниците. През 1977 год. започват подготвителни работи за настаняване на интернатна група поради чувствителното намаляване на местните ученици. Същата година интернатната група е сформирана и наброява 44 деца. С тях общият брой на учениците достига 145. Приемането на интернатната група предявява по-големи изисквания и към столовото хранене: извършва се преустройство на кухнята, построява се къщичка за цистерната и печката се снабдява с нафтова горелка. На 9.XI.1979 год. завършва изграждането на оградата на училището. През 1980 год. в чест на 1300-годишнината от създаването на българската държава е поставена нова украса в коридора.

На 17.IX.1979 год. на общоселско събрание е избрано и училищното настоятелство с първи председател Марин Белчев — кмет на селото. През следващите години училищното настоятелство оказва ценна морална и материална помощ на училищното ръководство в пряката му организаторска дейност и в работата му с родителската общественост.

С помощта на учители и ученици продължава работата по осъвременяване на училището. Изграден е трап за дълъг скок, сменена е металната част на лявата половина от оградата пред централния вход. Работата е извършена от ученици от VII и VIII клас под ръководството на Георги Георгиев — учител по руски език и история.

На 5.XII.1981 год. над централния вход е поставена изработена от художника Борис Василев нова фирма на училището с барелеф на Христо Ботев. На 4 и 5.IX.1982 год. се пристъпва към външно измазване на училището, което е довършено през 1983 год. при новия директор на училището Георги Георгиев Георгиев — бивш учител по руски език и история, роден в с. Борец, Пловдивски окръг.

През последните пет години пред директора и училищното ръководство наред с грижите по усъвършенстване на учебно-възпитателния процес, неговата интензификация и оптимизация, работата по повишаване квалификацията на учителите и възпитателите, внедряването на новите учебни програми и цялостното преустройство на учебно-възпитателната работа в съответствие с партийните предначертания за изграждане на новото ЕСПУ, с цялата си острота и отговорност се изправя задачата за подготовката на училището за 100-годишния юбилей на светското образование в селото. Поставяйки си за цел осъвременяването и привеждането на МТБ в съответствие с най-новите потребности и изисквания на съвременния учебно-възпитателен процес, училищното ръководство поема курс към основно обновление, модернизация и реконструкция на съществуващия сграден фонд.

През учебната 1983—1984 година е създадена фотолaborатория в училището. Обзаведена е с нови мебели класната стая на I клас, поставена е украса на Пионерската стая. През лятото на 1984 год. под ръководството и с личното участие на директора на училището е осъществено разширение на столовата, която удвоява местата си.

На екскурзия в София — 1970 г.

Учителски колектив

Строителството е извършено от бригада с ръководител Трифон Михалев от с. Каран Върбовка. За разширението на столовата съдейства и училищното настоятелство. През октомври, ноември и декември 1985 год. е извършена подготовка и асфалтиране на целия училищен двор. Оформени са нови игрища по хандбал и баскетбол. През август 1986 год. е поставена ламперията на стола на училището. Закупени са и са монтирани в класните стаи на II и III клас нови мебели. Класните стаи на средния курс са обзаведени с нови маси и столове. По време на ремонта през 1986 год. е излят бетонен под и е оформена спалнята на I клас. През октомври-ноември 1986 год. е издигната бетонната ограда на опитното поле и е оформено.

В края на I срок на учебната 1986—1987 год. бе открита и музейната сбирка. Особени заслуги за уреждането на сбирката има Стоил Петков — жител на с. Каран Върбовка, който предостави на музея цялата си лична колекция от керамика, монети и старо оръжие. Музейната сбирка е изградена под непосредственото ръководство на дружинния ръководител Кунка Георгиева, ръководител на кръжок „Краезнание“, учителка по руски език и история.

През лятото на 1987 год. класните стаи са облепени с тапети., поставени са нови класни дъски. Осъществено е строителството на втората част от пристройката и свързването ѝ с обща плоча с дирекцията, при което се оформя задният външен коридор. От 1—22.XI.1987 год. е извършено цялостно външно измазване на сградата на училището. Монтирани са металните врати и прозорците на пристройката. Особени заслуги в подготовката на базата за юбилей има домакинът на училището майстор-специалистът Исая Исаяв Курдов.

Работата на учителския колектив през последните години протича в светлината на най-новите партийни документи за преустройство в образователното дело. Особено значение придобиват проблемите на класово-партийното възпитание, проблемите на възродителния процес, внедряването на нови педагогически технологии в учебно-възпитателния процес. Целенасочено и системно учителският колектив работи по професионалното си израстване, по утвърждаване принципите на самоуправление в училището. В годините преди юбилея учителите участваха в редица научно-практически конференции и семинари със задълбочени разработки, изнесоха редица открити дейности за учителите от селищна система Две могили. С добрата си работа в това направление се открояват София Атанасова — носител на II клас-квалификация, Тодорка Маринова — начална учителка, заслужил учител, Кунка Георгиева — дружинен ръководител, учителка по руски език, и др.

В извънкласната работа колективът се стреми към изграждане на възпитателни комплекси със силен емоционален заряд. Самодейността и самоуправлението са главна цел във възпитателната работа на всички учители и възпитатели.

От годината на своето създаване досега училището дава наука, просвета и култура на не едно поколение. От вратите на училището до днес са излезли над 1600 души. Стотици са завършили средно образование, над 60 са с висше образование. Сред тях са инженери, лекари, икономисти, учители, честно и всеотдайно работещи за благоденствието на нашия народ, за процъфтяването на нашата родина.

И днес ОУ „Христо Ботев“ в с. Каран Върбовка е в центъра на общественото-политическия и духовния живот на селото, могъщ извор на просвета и култура за

малки и големи, надеждна твърдина на българското образование в община Две могили. В училището се учат 108 ученици от I до VIII клас. Училището разполага с всичко необходимо за провеждане на висококачествен учебно-възпитателен процес, радва се на горещата подкрепа на цялата каранвърбовска общественост.

Учителският колектив, състоящ се от 19 редовни начални и прогимназиални учители и възпитатели, сплотен около образователната политика на БКП, окрилен от Решенията на Националната партийна конференция (1988), с чест и достойнство посреща 100-годишния юбилей на своето родно училище.

Учители и ученици — 1988 г.

Час по родна реч в I клас

Учителският колектив в годината на юбилея

Час по роден край — заслужилата
учителка Тодорка Маринова

Час по химия

Танцовият състав при училището
с ръководител Петър Дянков

Час по руски език

ГОРДО ЗНАМЕ НИ Е БОТЕВ, ПРЪВ УЧИТЕЛ — ДИМИТРОВ

(Страници от биографията на ДПО „Септемврийче“, с. Каран Върбовка)

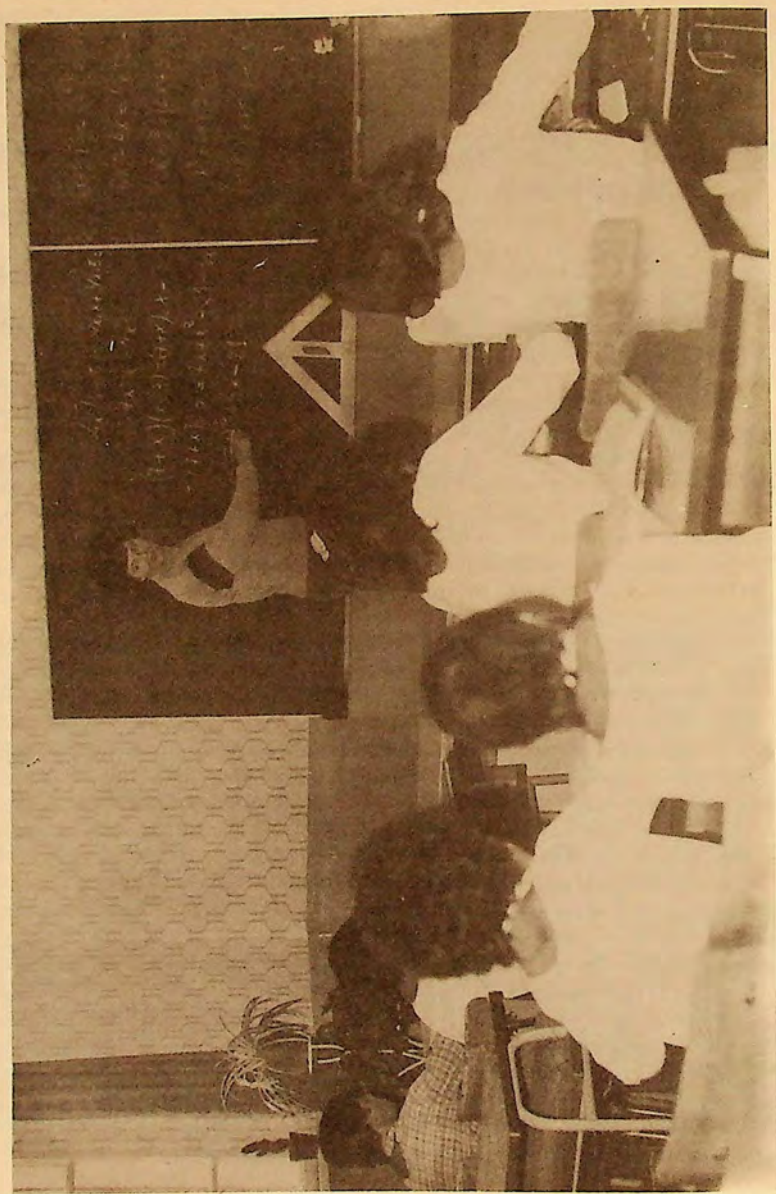
Летописът на пионерската организация в с. Каран Върбовка е изпълнен с интересни и скъпи за всеки каранвърбовчанин страници. За пръв път в училището е организирано дружество „Септемврийче“ през месец януари 1945 год. с ръководител Марийка Лазарова. Първите септемврийчета, групирани около ремсистите в селото, откликват с ентузиазъм на призива на партията „Всичко за фронта, всичко за победата“, като изпращат на бойците в армията много подаръци. Те събират акациево семе, помагат на войнишките семейства, изнасят програми на събрания.

През 1946 год. става първото масово присматане на септемврийчета в училището. Строени около запаления в двора огън, децата произнасят първата си клетва — да се учат и работят за доброто на България. За пръв дружинен председател е избрана Марийка Илиева Тодорова — сега лекар. Септемврийчетата организират почистването на училищната овощна градина, събират акациево семе, обработват опитното поле в училището. Със средства от трудови дела е изработено и първото знаме на дружината. С радост обличат децата първите си униформи, изработени под ръководството на дружинния ръководител Стефанка Дешкова. Жителите на селото с интерес посещават вечеринките и забавите, организирани от Дешкова. Те са възхитени от Ботевата вечер и пиесата „Василева вечер“. Хорът при училището с ръководител Пенчо Белчев изнася не един концерт.

През 1951 год. организация „Септемврийче“ се преименува в ДПО „Септемврийче“. Дружинният ръководител Маринка Маринова Митева организира екскурзия до с. Балван, с богатата програма е отпразнуван рожденият ден на ДПО „Септемврийче“. За пръв път през лятото 50 ученици заминават на лагер във Варна и с. Боженци.

Трудини са първите години на социалистическото строителство. Пионерите помагат според възможностите си в изграждането на новия живот. За пръв път е проведена акция за вторични суровини под ръководството на дружинния ръководител Елена Николаева Петрова и събраните 6,8 т железни отпадъци са изпратени в МЗ „Ленин“ — град Перник. За пръв път през 1959 год. е организирано провеждането на Седмица на детската книга с карнавал на литературни герои.

Трудолюбиви са каранвърбовските пионери и признанието за достойните трудови дела, посветени на 15-годишнината на 9. IX., не закъснява. Пионерската дружина е дружинен ръководител Тодорка Маринова е на едно от челните места в окръга и е наградена с радиоапарат „Пионер“, а пионерката Пенка Николова Милева е класирана на I място в окръга. За своята дейност отряд „Малчика“ с класен ръководител Недка Маркова е награден с екскурзия до връх Бузлуджа.

Час по математика

Трудни, но същевременно богати и ентусиазирани са онези години. Пионерите от дружината под ръководството на дружинния ръководител Милка Георгиева се включват с трудовите си дела в националното движение за построяване на кораба „Радецки“ — събират старо желязо и хартия, засаждат дръвчета, събират жълъди.

Пионерският хор и вокалната група при училището участват във фестивала на художествената самодейност, като заемат първите места. Развива се богата дейност в чест на IX конгрес на БКП: рецитал, походи до с. Червен и с. Помен, срещи с активни борци. За пръв път през 1965 год. се сформира Клуб за интернационална дружба. За активна трудова дейност дружината през 1964 год. е награден с юбилеен диплом. Незабравими за пионерите и чавдарчетата остават срещите с Григор Савов — бивш партизанин от с. Антоново, и Деспа Попова — учителката на Стойне Калайджийски от с. Ястребино през 1968 год.

През 1968 год. дружината сключва шефство с ДЗЗ „Захарна фабрика“ — Горна Оряховица. Съвместно с комсомолското дружество на фабриката се провежда викторина, посветена на В. И. Ленин. Отличават се комсомолците от VIII клас Борислав Маринов Белчев и Стефка Стефанова Стойчева. Неведнъж фабриката помага на дружината по обогатяване на материалната база. В чест на 25-годишнината от победата на социалистическата революция в България дружината е награден с почетна грамота на окръжния комитет на ДКМС.

Три пъти пионерската дружина под ръководството на дружинния ръководител Милка Георгиева взема участие в националния туристически поход Козлодуй — Околчица. Ушити са специални ботевски униформи. През 1970 год. скъп гост на пионерите и обществеността на селото е бившата партизанка — участничка в Габровско-Севлиевския отряд Русана Палаузова — Милка. Със затаен дъх слушат децата вълнуващия разказ на партизанката с отрязано от фашистите кутре.

За активна пионерска дейност дружинният председател Добромир Петков е определен да участва в IV републикански пионерски сбор, а дружинният ръководител Милка Георгиева е награден с орден „Кирил и Методий“ — III степен. Дружината получава фотоапарат за разностранна дейност в чест на 90-годишнината от рождението на Георги Димитров.

Рапорт VI петилетка в чест на 30-годишния юбилей на социалистическата революция в България дава нов тласък за пионерските дела в дружината. Пионерите провеждат екскурзия до къщата-музей на патрона на дружината Митко Палаузов в Габрово, а в село Балван се срещат отново с Русана Палаузова, която връзва първата пионерска връзка на новоприетите пионери през 1974 год. За своята дейност по рапорт VI петилетка дружината е награден с почетен вимпел на ОК на ДКМС. През 1974 год. пионерите от дружината задълбочено изучават живота и делото на Георги Димитров. Отличени са пионерите Добромир Петков, Васил Иванов и Стефка Стефанова.

През 1975 год. дружината сключва шефство с ВПЛ „Ангел Кънчев“ в селото, което продължава и досега в съвместни тържества, стрелби и зари — проверки в чест на 2 юни — Деня на Ботев и падналите в борбата против фашизма, капитализма и в Отечествена война.

Час по руски език

Преглед на маршовата песен
и строевата подготовка

За активна пионерска дейност много пионери от дружината са награждавани с лентувания в чужбина: Борислав Маринов — ГДР, Добромир Петков — Полша, Пенка Христова — ЧССР, Тодор Минчев — Унгария, Недка Иванова и Ганчо Ганчев — СССР, Галина Петкова — ГДР, и Иванка Христова — ЧССР.

През 1975 год. е подготвена пиесата „Малкият музикант“ с участието на Галина Петкова, Недка Иванова, Гинка Велева и др.

Незабравима остава в съзнанието на тогавашните пионери срещата с участника в Септемврийското въстание от 1923 год. Станчо Златев — бивш директор на училището. Интересна е и срещата с ятачката Бойка Ятанска, концаагериата Петър Пенчев и активните борци против фашизма Стою Манев и Йордан Керемедчиев под надслов „Бях и си оставам войник на партията“.

През 1977 год. дружинният председател Галина Петкова и дружинният ръководител Милка Георгиева вземат участие като делегати в III републиканска среща на младите трудолюбци във Враца.

Две години дружинен ръководител е Маргарита Симеонова. Продължава традицията за провеждането на интересни походи под ръководството на директора на училището Гатьо Бекриев и на екскурзии из страната с посещение на светините на българския народ.

От 1982 год. дружинен ръководител е Кунка Георгиева. Трудолюбивите и умни каранвърбовски пионери продължават да носят отличие след отличие за пионерската дружина за интересна и съдържателна дейност.

Движението „Знаме на мира“ пали сърцата за творчество. Умножава се фондът от рисунки в дружината след проведените конкурси „Син съм на земя прекрасна“, „Салют, Мир!“, „България — земя животворна“, с които пионерите участваха и в общинските изложби. В провежданите конкурси за новогодишни картички и сурвакници в окръга и общината пионерите от дружината заемат не веднъж първо място и са награждавани с предметни награди. Много от тях пишат стихотворения и разкази, които не веднъж са печатани на страниците на в. „Димитровско знаме“ и „Нова светлина“. Седмичата на детската книга и изкуствата за деца традиционно се провежда с интересни празници на детското литературно творчество и изпълнителско изкуство, с конкурси за литературни герои, за подреждане на цветя за рисунки и др.

Интересни читателски конференции провеждат пионерите по различни поводи: „Героизмът на децата в борбата против фашизма“ — в чест на 40-годишнината от 9.IX., „Героизмът и саможертвата на съветския човек в Отечествената война“ — в чест на 40-годишнината от победата над фашизма, „Красотата на съветския човек в творчеството на Горки и Маяковски“, „Героят е винаги в строя“ — посветена на Аркадий Гайдар, и др. На конференциите са присъствували представители на библиотеката в гр. Две могили, участници в антифашистката борба и Отечествената война.

Творческите състави в дружината — хор с ръководител Илия Николов и танцов състав с ръководител Петър Дянков, са винаги в центъра на всяко общоселско тържество. На VII преглед на художествената самодейност те бяха отличени от журито и класирани за окръжния кръг.

На бригада

Първите септемврийчета — 1947 г.

Театралният състав с ръководител Кунка Георгиева представи с голям успех пред жителите от селото пиесите „Женско царство“ и „Дядовата Славчова унучка“, с които гостува и на пионерите от с. Кацелово. Още се помни играта на Силвия Райкова, Алина Михайлова, Светла Иванова, Страхил Янков и др.

Пионерите от дружината развиват богата дейност, посветена на дружбата с децата от другите страни. Традиционни са базарите на солидарността, средствата от които се изпращат във фонд „Мир и солидарност“. Интересни са празниците на дружбата „Берьозка“, които се провеждат всяка година с богати литературно-музикални програми и участие на съветски граждани. Пионерите организират вечери на съветски поети — Маяковски, Есенин, провеждат се тържествени пионерски сборове под наслов „Октомври — зора на нови времена“. Викторините „Салют, победа!“ и „Октомври — мост към мирно и щастливо бъдеще“, тържественият пионерски сбор „Нищо не е забравено, никой не е забравен“ в чест на 40-годишнината от победата над хитлеристка Германия оставят незаличими спомени у пионерите.

Движението „Народната памет разказва“ мобилизира пионерите за богата дейност по създаване на трайна историческа памет. В дружината се извършва огромна изследователска и събирателска дейност за издирване на народни обичаи, песни, игри, битови предмети, родословни дървета, които под ръководството на дружинния ръководител Кунка Георгиева са подредени в музейна сбирка при училището, отличена от общинския пионерски дом. Експедиционният отряд „Вихрен“ от няколко години е носител на първото място и преходната кула за богата и разностранна дейност. Проведените вечери на родния край, вечери „При чистия извор“ и „При корените на народния дух“ пред населението от селото пионерите популяризират наученото за българския родов корен на каранвърбовчани. Интерес предизвиква и викторината „Българин да се наричам“. Традиционните шестдневни екскурзии из страната се посрещат с голям интерес, защото това са дни на родолюбието за всички пионери.

Не са малко и спортните успехи на дружината. Традиционно е участието в турнира „Футболна смяна“, а от 1987 год. сборният отбор на дружината е носител на купата на футболното дружество в с. Кацелово. Интересни са провежданите състезания „Бързи, смели, сърчни“ и шафетата „Шестте ястребинчета“.

Движението „На класата достойни синове“ е ядро на идейно-политическата дейност в дружината. Интеграционните връзки с трудовите колективи от селото са винаги желани от пионерските отряди. Делата в чест на XIII конгрес на БКП и XV конгрес на ДКМС бяха отличени с награди от ОБПД, а дружинният ръководител бе награден със значка на ЦК на ДКМС за работа с пионерите.

Трудолюбивите пионери от дружината се грижат за опитното поле, всяка година се провеждат трудови десанти в помощ на АПК, като средствата се използват за подобряване на материалната база в училището. За своята трудова дейност и активна тимуровска дейност дружината е носител на флагчета на ОБПД, на много предметни награди, а пионерите Павлинка Христова и Наталия Рафаилова летуваха в СССР и Елина Борисова в Полша. Все повече пионерите от дружината се чувствуват стопани на своето училище. Движението за най-чиста класна стая, за най-добре поддържана зона за пионерско действие, ги подтиква към конкретни дела. Всяка година

представителен блок от пионери с ръководител Георги Георгиев участва в Общинския преглед на строевата подготовка и маршова песен и е носител на няколко поредни първи награди. Специализираният отряд „Млади санитары“ с ръководител Семо Тузлуков е показвал винаги много добра подготовка и е носител на не едно отличие.

Незабравими за пионерите остават срещите с два пъти героя на социалистическия труд Живко Топалов, с Иван Савов — активен борец против фашизма и капитализма от с. Горско Абланово — с основатели на партийната организация в селото по време на 60-годишния ѝ юбилей. Походите на мира до с. Горско Абланово, с. Кацелово, с. Помен, с. Червен и с. Пепелина са изпълнени с горещото желание на всички деца за мир на планетата.

Движението за ТНТМ е незаменима ковачница за утрешни специалисти. Пионери от дружината с успех участвуват в общинските и окръжните прегледи на ТНТМ. Определени успехи имат кръжоците по „Машинно конструиране“, „Направи си сам“, „Ракетомоделизъм“.

Дружинният съвет с дружинен председател Севдена Фьодорова и изявените активисти Елина Борисова, Павлина Христова, Свилен Иванов, Марин Манев, Нина Райкова и др. заедно с всички пионери работят с жар за изпълнение на решенията на XV конгрес на ДКМС и Националната партийна конференция. Дружина „Митко Палаузов“ посреща с чест 100-годишния юбилей на любимото училище.

Среща с партизанката Руска Палаузова — Милка — 1969 г.

Тържествен пионерски сбор — 1970 г.

На екскурзия — 1984 г.

Посещение на къщата—музей „М. Палаузов“

НЕЗАБРАВИМИ ГОДИНИ

Когато дойдох в с. Каран Върбовка през 1928 год., направи ми впечатление, че селото не прилича на останалите полски села. Оградите тук бяха направени не от плетен дървен плет, а всичко бе по-солодно и по-модерно.

Културният живот в селото се ръководеше и направляваше от училището. Училищната сграда беше нова, с обширни стаи. Материалната база беше много добра и имахме условия за добра учебно-възпитателна работа. Всички учители бяха млади и ентусиазирани. По това време училището беше средишно и тук се провеждаха педагогическите конференции на учителите от Кацелово, Острица и Помен. Нашите учители трябваше да бъдат винаги готови да изнасят открити уроци. Каран Върбовка беше и платежен пункт за учителите от посочените села. Имахме и вечерно училище за желаещите да повишават грамотността си. А те бяха много.

През зимата младежите прекарваха свободното си време обикновено в училищния салон, където се даваха импровизирани вечеринки от учители и ученици. Трябваше да отбележа, че беше много интересно, учители и ученици работеха с удоволствие. Вечер заедно с нашите големи ученици напускахме училището. По пътя те продължаваха да ни задават въпроси, все едно, че часът продължаваше. Не бързаха да се прибират. Идваха да ни изпращат до домовете и да ни благодарят. Ние бяхме много доволни.

Когато дойдох в селото, читалището беше затворено и въобще не се отваряше. Същата година на годишно събрание бях избран за негов председател. Намерихме ново помещение и то беше отворено ежедневно. Всички учители членуваха, а някои бяха в ръководството. Комунистите в селото го ползуваха като клуб. Изнасяха се доклади предимно от местни учители в организираните към читалището кръжоци. Всяка година давахме вечеринки в салона на училището, а получените средства изразходвахме за интересни и съвременни книги. Ръководството на читалището организира и основа въздържателно дружество. За ръководител бе определена прогресивната учителка Йосифова. За нас въздържателното дружество не беше самоцел, ние не се ръководехме само от здравни и етични принципи. В него ние влагахме голямо политическо съдържание. С идеите на трезвеността подлагаме на сериозна критика самия буржоазен строй. Освен събрания провеждахме и манифестации с плакати и лозунги.

Като културна придобивка за селото бе откриването на стопанско училище за девойки с профил готварство и шев. То просъществува няколко години, но поради липса на материална база беше преместено в друго селище на окръга. Негов директор беше агрономът Крушков.

В Каран Върбовка аз посрещнах деветосептемврийската победа. На 9.IX на площада пред общината беше дошло цялото село. Аз произнесох вдъхновено слово. Заедно с Иван Радев посетихме селата Острица, Кацелово, Могилино, където се организираха митинги от стотици селяни.

Започнахме усилено да работим за новото време. Образувахме и учредихме комитета на ОФ, женското дружество и др. В началото беше доста трудно.

През 1945 год. получих назначението за директор на VII основно училище „Петър Берон“ в София. С вълнение си спомням изпращането ми от Каран Върбовка. Училищната камбана, която 16 години ме приканваше на училище, днес за последен път тръжно биеше и ме изпращаше завинаги. На площада пред общината се беше събрало почти цялото село. Тук бяха бащите и майките на моите сегашни и бивши ученици. След речите на Иван Радев, представители на ОФ и Георги Григоров (Гриша), дойде и моят ред. Бях крайно развълнуван, пребледнял, нещо като че ли ми свиваше гърлото, но се овладях и говорих така, както никога досега в живота си.

Оттогава изминаха много години, но спомените не избледняват — най-хубавите си години прекарахме в Каран Върбовка. Нашето поколение живя и работи в интересна и революционна епоха. Ние бяхме свидетели на много класови битки и революции. Страданията, нищетата и немотията на селяните бяха постоянен дългогодишен спътник в нашия учителски живот, и заедно с тях ние изживяхме трудностите на село. Доволен съм, защото делото, за което работих, е подето от хиляди младежи и много наши ученици.

СТАНЧО ЗЛАТЕВ ВАНКОВ —

бивш директор

24.V.1979 год.

ПЕЙТЕ В СВЕТЛАТА РОДИНА

Пренасям се във времето на 1946, 1947, 1948 и 1949 год. — време на създаването на детските организации „Септемврийче“ в България.

Аз бях първата учителка — ръководителка на организацията в Каран Върбовка. И до днес живея със спомените за първите активисти: Марийка Илиева, Тодорка Маринова, Димитър Дишев, Наталия Булгакова, които бяха отлични ученици, много дисциплинирани, много трудолюбиви и много ми помагаша. Дружината си изработи първия план. Всеки клас имаше свой отряден съвет. Уреждахме сбирки всяка седмица. На тях разучавахме песни, запознавахме се с творчеството на наши писатели. С голямо вълнение учениците рецитираха стихове на Смирненски и Вапцаров. Изнасяхме програми, с които разнообразявахме живота на селото. С голямо желание учениците изготвяха стенвестници, табла, посветени на творчеството на писатели, хора на изкуството, на живота на децата у нас и в капиталистическите страни и др. Сформирахме първия пионерски хор. Много любимо занимание за учениците беше участието им в пиеси. Подготвени ходехме на гости и в съседните села. Така пионерите се запознаваха, разменяха опит за дейностите в пионерските дружини и отряди.

През 1947 год. организирахме първия кръжок на младите рецитатори. Учениците декламираха възторжено.

Друг интересен момент от пионерския живот беше снабдяването с пионерска униформа. Тогава платовете по магазините бяха много малко и се раздаваха с купони. След дълги молби в съвета се съгласиха да ни отпуснат плат. Няколко шивачки от

селото ушиха много хубави сиви поли на момичетата, бели блузи и ризи. Купихме и първите червени алени връзки. Чудни бяха пионерите в новата униформа. Спомням си първия дружинен рапорт на двора — радостни пионери с грейнали лица, с нова униформа, с алени връзки рапортуват: „Другарю дружинен ръководител...“.

Стефана Райкова Дешкова —
първи дружинен ръководител

и драги колеги,

Вашето писмо ме изненада много и ме накара да се върна близо 30 години назад във времето. Тогава аз бях много млад — едва на 21 години, и в Каран Върбовка за пръв път започнах да ми удържат ергенски данък. Тогава правех първите крачки в моя трудов живот, а сега — вече последните преди пенсиониране, което ще стане през следващата 1988 год. Дано съдбата е благосклонна към мен и ако имам възможност отново да се върна към учителската професия, ще го направя, защото това е първата ми и най-любима професия.

Много се разтревожих, когато научих, че трябва да замина за с. Каран Върбовка, дори тръгнах без желание, защото исках да учителствувам в родното си село Полско Косово. Много се страхувах и от длъжността „директор“ на училището, защото нямаш опит и бях много млад. Но тук, в Каран Върбовка, опасенията ми бързо се разсеяха. Колективът ме прие много топло и радушно. Каранвърбовчани ми допаднаха, харесаха ми децата. Прекараните две години не са много, но те оставиха в мен трайни и незаличими спомени. Чувствувам се горд и щастлив, че съм работил в Каран Върбовка.

Какво ли не се случи през тези две интересни години.

Спомням си, че учителката по математика Станка Новакова беше написала двойка на ученика К. И. Същият, за да се оправдае пред майка си, ѝ казал, че „всичко знаел, но другарката му писала двойката само за една точка“. Разтревожена, майката дойде в моята квартира. Разговарях с др. Новакова и разбрах, че ученикът не е можел да събира, умножава и дели десетични дробни. Обясних това на майката, но

тя явно не ме разбра. Тогава започнах да обяснявам нагледно и подробно за тая десетична точка. Майката не ме разбра и допълни: — Значи, баща му щом продаде 50 кг месо и ако му сложи една точка отпред, ще стане половин кг, и ако вземе пари за половин килограм, значи ще се опропасти. Тръгна си с думите „ще му дам аз една точка“. На следващия ден синът ѝ беше със зачервени бузи, но с научен урок за събиране, умножение и деление на десетични дробни.

По това време излезе решение на МНП и ЦК на ДКМС за създаване на живи кътове и опитни полета в училищата. Нашия жив кът построихме само за три дни. На помощ ни се притече целият училищен колектив и родителите, които също отглеждаха зайци по домовете си. Най-много ми помагаше Ганчо Велев, който не жалеше личния си мотоциклет и с него обикаляхме селата на съдени окръзи да купуваме породисти зайци от породите „Чинчила“, „Белгийски великан“ и „Ангорски“. Тази работа много ми допаднаше, защото аз от дете много обичам животните. От нашия жив кът продадохме и разменихме много зайци.

По това време водехме упорита борба с религията. Провеждахме часове по анти-религиозно възпитание. В такъв момент ни посети и началникът на отдел „Народна просвета“ д-р. Саманджиев. Пред него и пред мен ученицката Виолета Дочева разплакана заяви, че „Зевс го няма“. Началникът ме погледна и попита какъв е този Зевс, на което обясних, че това е най-едрият и най-хубав заек, наречен от мен Зевс, защото беше баща на всички зайци в нашия жив кът. Последва обща усмивка.

С помощта на общинския народен съвет и ТКЗС първи в окръга открихме трапезария и давахме закуска и обяд на всички ученици.

Много и незабравими са спомените ми от Каран Върбовка. Едно след друго в съзнанието ми изплуват лица и събития, скъпи за мен. В навечерието на 100-годишния юбилей на училището ви желая успех в учебно-възпитателната работа и в живота.

Ангел Дончев Илиев — бивш директор

Списък на учителствували в НОУ „Христо Ботев“, с. Каран
Върбовка, община Две могили

1. Георги Пенев Нейков — с. Каран Върбовка
2. Вела Ахмакова Пискова
3. Борис Ангелов Балкански — Русе
4. Пенка Кисимова
5. Антония Железарова
6. Тодора Георгиева Нейкова (Савова)
7. Тодора Маринова
8. Марко Пенев
9. Иван Иванов
10. Стефан Максуров
11. Христо Венков.
12. Здравка Венкова
13. Люба Йорданова Пелтекова — Свищов
14. Милана Баева Балканска — Русе
15. Райна Георгиева Минкова — Разград
16. Дацка Никифорова Тодорова — Ловеч
17. Георги Петков
18. Д-р Мара Буюклиева — Казанлък
19. Василка Петрова — Русе
20. Иван Буюклиев — Севлиево
21. Димитринка Йосифова — Русе
22. Донка Н. Иванова — с. Мурган
23. Златка Г. Бояджиева — с. Горна Манастирица
24. Донка Станчева Златена — Казанлък
25. Маня Гинчева — с. Радославово, Пирдопско
26. Богдана Енчева Алтимирова — Плевен
27. Георги Григоров Георгиев — Плевен
28. Велико Кожухаров — с. Писанец
29. Христо Нейчев — Казанлък
30. Йордан Георгиев Димитров
31. Панайот Петров Арабаджиев — Бяла
32. Мария Филипова Кацарова
33. Злата Тонева Бумбалова — Лясковец
34. Анастасия К. Рибарова
35. Анка Жекова Друмева
36. Веселина Кънева — Шумен
37. Станчо Златев Ванков — с. Мъглиж
38. Цанко Неделчев Христов — с. Ушинци
39. Николина Ангелова Николова — Враца
40. Никола Н. Николов — с. Водица
41. Кръстьо Христов Кожухаров
42. Георги Елефтеров Елефтеров — с. Лозен
43. Калинка Димитрова Гичева — Разград

44. Йордана Георгиева Койчева — с. Полски Тръмбеш
45. Русана Йорданова Саралиева
46. Илия Блажев Янков
47. Тодор Ненов — с. Помен
48. Георги Недев Стефанов — с. Копривец
49. Еленка Димитрова Големанова — Русе
50. Надежда Стефанова Михайлова — Русе
51. Блага Бонева — Бяла
52. Радка Ст. Дянкова
53. Кръсина Кънчева Попова—Плевен
54. Димо Станчев Димов — гр. Две могили
55. Неделчо Велчевски
56. Донка Симеонова Стефанова — с. Каран Върбовка
57. Марийка Лазарова Николаева
58. Радка Георгиева Ванкова — с. Каран Върбовка
59. Дешко Василев Дешков
60. Стефана Райкова Дешкова — с. Каран Върбовка
61. Ганчо Велев Ганчев — с. Каран Върбовка
62. Пенчо Белчев Рашков — с. Обединение
63. Марийка Спасова Митева — Русе
64. Надежда Генчева Петкова — Русе
65. Симеонка Пенчева Аврамова
66. Йорданка Димитрова Неделчева
67. Донка Добр. Таслакова
68. Иванка Маринова Митева (Близнакова) — с. Могилино
69. Тодорка Николаева Петрова — с. Полско Косово
70. Енчо Симеонов Енчев — с. Кацелово
71. Васка Петрова
72. Петранка Ст. Тодорова — с. Каран Врбовка
73. Надежда Митева Калицова — с. Каран Върбовка
74. Радка Маринова Станева — с. Острица
75. Тодорка Георгиева Маринова — с. Каран Върбовка
76. Еленка Петрова
77. Недка Маркова Драганова
78. Христана Пенева Ганева
79. Еньо Антонов
80. Марийка Цанева Керемедчиева
81. Байчо Димитров Байчев — с. Владислав
82. Анка Йовчева Палазова
83. Петър Александров Ванев — с. Михалци
84. Пенка Несторова Иванова — с. Кацелово
85. Катинка Пенева — с. Цар Асен
86. Станка Новакова
87. Ангел Дончев

88. Ботьо Стоянов Игнатов
89. Велин Емилов — с. Помен
90. Тото Кънчовски
91. Митка Кънчовска — с. Баница
92. Стоянка Марчевска
93. Георги Николаев Георгиев
94. Милка Георгиева Стоева
95. Йордан Иванов Иванов
96. Пенка Тодорова Стефанова
97. Станчо Николов Георгиев
98. Гено Калинов Ангелов — с. Кацелово
99. Надежда Асенова Кутинчева
100. Руска Маркова Иванова
101. Николинка Неделчева Данева
102. Иванка Евгениева Димитрова
103. Ефтима Юриева Белберова
104. Йордан Великов Вълев — с. Красен
105. Гатьо Василев Бекриев — Габрово
106. Марийка Димитрова Райкова — с. Каран Върбовка
107. Видка Бонева Костова — с. Кацелово
108. Пенка Петрова Стефанова
109. Йорданка Асенова Великова — с. Ценово
110. Даринка Няголова — с. Кацелово
111. Надка Василева Павлова
112. Емилия Иванова Ковачева — Русе
113. Емилия Йорданова Тодорова — с. Кацелово
114. Тодорка Ненова Димова
115. Анна Николаева Абаджиева
116. Светла Иванова Славова
117. Златка Недева Димитрова — с. Кацелово
118. Куньо Димитров Иванов — с. Кацелово
119. Милка Гешева Иванова
120. Ганка Лазарова Бекриева — с. Острица
121. Грета Дякова Генова — с. Кацелово
122. Блага Георгиева Балканска — гр. Две могили
123. Снежана Ангелова Михнева — гр. Борово
124. Стефка Иванова Иванова — с. Копривец
125. Стефан Ангелов Ганчев — с. Каран Върбовка
126. Стефка Рачева Николова — Русе
127. Павлина Борисова Георгиева — с. Острица
128. Соня Василева Касабова
129. Вярка Енчева Палежева
130. Данаил Георгиев Налбантски
131. Жана Митева Ялъмова

132. Инна Славова Енева
133. Емилия Димитрова Димитрова — Русе
134. Юлия Георгиева Кавказка
135. Анастасия Любенова Маринкова
136. Иваничка Николаева Йорданова
137. Филка Щилянова
138. Цветанка Иванова Сапунджиева
139. Мариана Костова Симова
140. Деян Димитров Христов
141. Оля Николова Вацова
142. Ирина Колева Милчева
143. Бистра Младенова Гошева
144. Константин Върбанов Тютюнджиев
145. Красимир Йорданов Инджов
146. Ана Стоянова Великова
147. Валентин Стоянов Ангелов
148. Младен Стойков Делев
149. Ганка Стоянова Делева
150. Веселка Димитрова Неделчева
151. Маргарита Симеонова Димитрова
151. Стефка Ганчева Ганчева
153. Георги Атанасов Тонев
154. Антоанета Христова Йорданова
155. Мария Динкова Пачева
156. Кунка Иванова Георгиева
157. Георги Георгиев Георгиев
158. Нели Христова Йорданова
159. Венетка Славова Калицова
160. Иваничка Тодорова Петкова
161. Ивануша Пенчева Иванова
162. Милена Друмева Георгиева
163. Кирил Тодоров Данев
164. Елка Димитрова Данева
165. Величка Дякова Тонева
166. Маргарита Димова Димова
167. Алдин Асенов Гъмзов
168. Ваня Иванова Георгиева
169. Валентина Георгиева Стоева
170. Васил Станчев Попов
171. Нина Стоянова Бояджиева
172. Николай Александров Драгански
173. Севдалина Симеонова Синабова
174. Силвия Манолова Мартева
175. София Трифонова Панова

176. Ани Георгиева Янкова
177. Сълза Трифонова Кръстева
178. Наталия Димитрова Колева
179. Гицка Стефанова Пантелеева
180. Аделина Огнянова Шибилева
181. Венелин Любенов Иванов
182. Петър Дянков Дянков
183. Росен Димов Димов
184. Пенка Иванова Бонева
185. Светла Микова Димитрова
186. Малинка Ламбова Илиева
187. Илия Колев Николов
188. Груди Тодоров Грудев
189. Цветан Иванов Цветков
190. София Кирилова Атанасова
191. Георги Петков Пенев
192. Геньо Христов Генев
193. Мария Георгиева Станева
194. Джиована Колева Стефанова
195. Стефан Николаев Георгиев
196. Румяна Димитрова Добрева

ДИРЕКТОРИ

на НОУ „Христо Ботев“, с. Каран Върбовка, Разградска област

1. Пенка Кисимова	— 1921 — 1924 год.
2. Антония Железарова	— 1924 — 1925 год.
3. Борис Ангелов Балкански	— 1925 — 1926 год.
4. Георги Петров	— 1926 — 1927 год.
5. Д-р Мара Иванова Буюклиева	— 1927 — 1928 год.
6. Станчо Златев Ванков	— 1928 — 1945 год.
7. Димо Станчев Димов	— 1945 — 1946 год.
8. Георги Григоров Георгиев	— 1946 — 1952 год.
9. Дешко Василев Дешков	— 1952 — 1955 год.
10. Стефана Райкова Дешкова	— 1955 — 1957 год.
11. Енчо Симеонов Енчев	— 1957 — 1958 год.
12. Ангел Дончев Илиев	— 1958 — 1960 год.
13. Тото Петков Кънчовски	— 1960 — 1963 год.
14. Недка Маркова Драганова	— 1963 — 1963 год.
15. Иван Николов Иванов	— 1963 — 1972 год.
16. Гатю Василев Бекриев	— 1972 — 1983 год.
17. Георги Георгиев Георгиев	— 1983 —

учителския колектив в годината на юбилей

Георги Георгиев
директор

Бистра Гошева
председател на СО

ЕДИНСТВО, ТВОРЧЕСТВО, КРАСОТА

БЪЛГАРИЯ

Българийо, обичам те затуй че
изстрада много в битки и борба,
Българийо, обичам те затуй, че
дари ни с щастие и свобода.

Аз искам да няма войни на света,
да няма бомби, ядрени ракети,
а вместо тях да литнат над света
на децата мечтите крилати.

Алдомир Силиянов Маринов —
IV клас

РОДИНА

Родино моя, слънчева, прекрасна,
със тучните зелени равнини,
във теб живея аз и в тебe расна,
и в твоите високи планини
пленяват ми душата всекичасно.

На твоето море водите сини
ме радват всяко лято в слънчев зной,
и всички мои бъдещи години
ще бъда аз, родино скъпа, твой.

Започва тази обич с края роден,
с училището мило, где кънти
звънлива родна реч и дух свободен
окриля с радост нашите мечти.

Готов съм аз, родино, да те пазя,
да бдя над мирните ти светли дни
и всяка моя крачка е белязана
със огъня на твоите бъднини.

Свилен Иванов Константинов —
VIII клас

ЛЕВСКИ

Търсиха го под дърво и камък
злите турски заплата —
в дъжд и в сняг, и в студ и в зной,
ала криеше се той.

Пламъци горяха в сините очи
на Апостола безстрашен,
който бори се безспир
за свободата наша.

Даде той живота мил
за родината любима,
да живеят всички в мир
и равенство да има.

Нели Фьодорова Ялъмова —
III клас

ДИМИТРОВ

Димитров не остана сам във боя.
Не за себе си — за Партията своя
той бори се.
Враговете разгроми
и фашистките палачи разобличи.

Не със бой, а с ум и воля,
с твърдостта на комунист
той спечели битка тежка.
Извоюва за народа
правдини човешки.

Нели Фьодорова Ялъмова —
III клас

МАЛЪК СЪМ

Иска ми се да отида
във съветската страна.
Да погледна там отблизо
необятната земя.

Малък съм, но ще порасна
и тогава аз си знам —
с бързи крачки ще замина
за съветската стран.

Добромир Димитров —
II клас

ОКТОМВРИ

Октомври,
Октомври,
ти ярка звезда.
Ти светиш
в сърцата,
в мечтите.
Ти носиш мир
навред
по света.

Еми Невенова Маринова —
III клас

РАЗМИСЪЛ

Като река планинска, буйна
се плискате в душата ми
и звуци ясни, светлоструйни,
изпълват всички мои дни.

И чувствам аз, че ставам по-богата,
и чувам песен в менѐ да звъни,
и вашето щастливо ято
щастливи прави моите очи.

Небе е класната ви стая,
звезди са вашите очи —
опитвам се по тях да разгадая
извивките на бъдните ви дни.

Дали ще бъдат трудни или леки
пътеките ви в бъдещия век,
дали ще си остане чист навеки
в живота сложен младият човек?

Като зърна на броевица
разпръснахте се в онзи тъжен ден,
вий, мои мили ученици,
и нещо зарада във мен.

Дали е моят свят тъй малък,
или пък вашият така голям,
та той изпълва ме изцяло
и аз стрема се всичко да ви дам.

Кунка Георгиева — учителка

Автори и съставители:

Г. Георгиев

К. Георгиева

Т. Маринова

